

„Mně se to přece netýká,“ řekl jsem mu. „Já jsem jenom mravence, co dře na samém konci řetězce. A o ničem jiném ani neuvažuju. Takže jestli si teď malujete, že mě přiberete do hry...“

„Ty si, zdá se, pleteš pojmy,“ mlaskl nespokojeně mrňous. „Nikdo tě nikam přibírat nehodlá. Řekl jsem jen a pouze, že si tě hodláme zajistit. Další otázka?“

„Zajímalo by mě, co jsou pokoutníci,“ otázal jsem se.

„Pokoutníci jsou tvorové, co obývají podzemí. Usazují se třeba v metru nebo v kanálech, živí se městským odpadem, napájejí se ze stok. Mezi lidí se skoro nepletou. Takže o nich ví jenom málokdo. Lidí většinou nenapadají, občas ale chytanou a sežerou někoho, kdo se ztratil v podzemí. Sem tam prostě zmizí v metru údržbář, no.“

„A to o nich vláda neví?“

„Ale samozřejmě že o nich ví. Stát není tak blbý. Jistěže se o pokoutnicích ví. I když jen na těch opravdu nejvyšších místech.“

„Proč ale nikomu nic neřeknou, nebo je nevyženou?“

„Tak za prvé,“ pravil mužik. „Kdyby to udělali, vypukne panika. Velká panika. Pochopitelně, komu by se taky líbilo pomýšlení, že se mu pod nohama potloukají bandy neznámých potvor. Za druhé, vyhánět je nemá vůbec význam. Není dost dobře možné poslat pod Tokio jednotky Domobrany, aby pokoutníky vytloukla do posledního. Oni to tam dole znají jako svoje boty. Byl by z toho leda totální masakr.“

Pak jsou tu i jiné faktory. Jedno z největších hnízd mají pokoutníci rovnou pod císařským palácem, a jakmile by se něco přihodilo, prokopou se v noci ven a vylezou na povrch. A ty, co tam najdou, pak třeba začnou stahovat dolů. Dovedeš si představit poprask, co by v tom případě nastal v Japonsku, ne? Právě proto vláda pokoutníky zbytečně nedráždí a nechává je na pokoji. Naopak, pokud by se jí s nimi podařilo spojit, získala by tím opravdový trumf. I kdyby byl třeba převrat nebo vypukla válka, s pomocí pokoutníků se udrží vždycky. Pokoutník přežije i jaderné války. Momentálně s nimi ale vláda žádné spojení nemá.

Jsou totiž extrémně nedůvěřiví a s pozemskými lidmi nechťejí nic mít.“

„Já ale slyšel, že se s nimi spřáhli kódmani,“ namítnul jsem na to.

„To se říká, to je fakt. Jenomže i kdyby to byla pravda, nejde pravděpodobně o nic víc, než že kódmani z nějakých důvodů k něčemu naverbovali několik málo z nich. Nedovedu si představit, že by spolu mohli uzavřít nějaký trvalejší pakt. Toho se doopravdy nemusíme bát.“

„Jenže teď přece pokoutníci unesli profesora?“

„To se proslýchá, to máš pravdu. Víc o tom ale nevím ani já. A nedá se vyloučit, že nám tu starý pán sehrál komedii, aby po sobě mohl zahladit stopy. Situace je už tak spletitá, že se může stát cokoliv.“

„O co pak ale profesorovi vlastně jde?“

„Profesorovi jde o jeden speciální výzkum,“ pravil mrňous, načež se ze všech možných stran jal obdivovat svůj zapalovač. „Stojí proti kalkulátorům i proti kódmanům, a proto si na vlastní pěst pokračuje v bádání. Kódmani se snaží vyzrát na kalkulátory, kalkulátoři chtějí odklidit z cesty kódmany a profesor lavíruje mezi nimi a pokračuje ve výzkumech, které jsou bez problémů s to převrátit svět vzhůru nohama. K tomu ale potřebuje tebe. Teď nemyslím tvoje schopnosti jako kalkulátora. Potřebuje tebe samého, jako člověka.“

„Mě?“ otázal jsem se překvapeně. „K čemu by potřeboval mě? Jsem naprosto normální člověk, co nic zvláštního neumí. Tím miň někomu pomáhat převracet svět.“

„Taky bychom moc rádi znali odpověď,“ pravil mrňous a roztočil zapalovač v prstech. „Nějaké dohady by tu byly, jasná odpověď ne. Každopádně se teď profesorovy výzkumy točily všechny kolem tebe. Po hodně dlouhou dobu, a teď mu zbývalo už jen udělat poslední krok. Anž bys o tom ty něco tušil.“

„A vy jste pak, až přijde ten poslední krok, hodlali dostat výzkum i mě samotného.“

„Hodlali,“ přisvědčil mrňous. „Jenomže on najednou začal

„Pravou, povídám!“ zaslechl jsem pak ječet dívku. „Pravou! Bude to? Pravou nohu dopředu! Okamžitě, vy kreténe!“

Konečně se mi povedlo vykročit třesoucí se pravou nohou dopředu. V *hlasech* jako by zazněla příměs zklamání.

„A teď levá!“ křičela dívka a já sunul dopředu levačku.

„Tak, tak, hezky držet rytmus! Pomalu jednou nohou po druhé vpřed! Zvládáte to?“

Řekl jsem, že to zvládám, ale sám jsem si nebyl jistý, jestli mě bylo opravdu slyšet. Jistý jsem si byl leda tím, že se nás pokoutníci, přesně jak to dívka říkala, pokoušejí silou mocí odvléct do své husté tmy okolo. Pustit nám nejdřív ušima do těla strach, co nám ochromí nohy, aby se pak mohli pomalu přiblížit až k nám.

Jak se mé nohy jednou daly do pohybu, posedla mě naopak náhlá touha dát se do běhu a upalovat ze všech sil. Utéct co možná nejrychleji z celého tohoto strašného místa.

Dívka však, jako by to vycítila, natáhla ruku a pevně mi sevřela zápěstí.

„Svíte pod nohy,“ nařídila mi. „Otočte se zády ke zdi a postupujte krůček po krůčku bokem. Rozuměl jste?“

„Rozuměl,“ ujistil jsem ji.

„A za žádnou cenu nezvedejte světlo, slyšíte?“

„Proč?“

„Protože jsou teď pokoutníci přímo před námi. Skoro hned u nás,“ pravila dívka téměř šeptem. „Jestli tu baterku zvednete, uvidíte, jak vypadají. A pak už neodlepíte nohy od země, za to vám ručím.“

Se světlem baterky namířeným pod nohy jsme se krok za krokem sunuli bokem podél stěny vpřed. Tvář nám občas pohlédil studený závan větru, přinášející odpudivý zápach leklých ryb. Měl jsem pokaždé dojem, že se zalknu. Byl to pocit, jako bychom prolézali mršinou obludně velké ryby s vyhřezlými vnitřnostmi, které se hemží červy. Řvaní pokoutníků pokračovalo pořád dál. Ultraprotivnými zvuky, které jako by někdo násilím ždímal odněkud, odkud se snad ani žádné ozývat nemohou. Ušní bubínky jsem měl převrácené naruby a ústa plná odporných slin.

Přes to všechno se ale mé nohy dokázaly po celou dobu reflexivně sunout do strany. Soustředil jsem se jen a jen na to, jak kladu jednu za druhou, stále, bez ustání. Dívka na mě občas něco zavolala, ale mé uši ji neslyšely. Cítil jsem, že na okolní *hlasy* ve tmě zřejmě nezapomenu, co jen budu živ. Že se na mě v nestřežené chvíli znovu sesypou spolu s hlubokou černou tmou. A pak se, nevyhnutelně, natáhnou slizké spáry pokoutníků a popadnou mě za nohy.

Přestal jsem už úplně tušit, kolik času mohlo uplynout od chvíle, co jsme vkročili do okolního zlého snu. Modrá kontrolka odpuzovače v dívčině ruce pořád svítila, takže to jistě nebylo tak dlouho, mně ale připadalo, že jím už jdeme druhou nebo třetí hodinu.

Najednou jsme však ucítili, že se proudění vzduchu kolem nás změnilo. Zápach hniloby ustupoval, tlak v uších slábl, jako když opadává příliv, i zvuky se rozléhaly jinak. Než jsem se nadál, zněly už *hlasy* jen jako šumění moře v dálce. Dostali jsme se z nejhroššího. Když dívka zvedla světlo ze země, dopadlo zas jen na pevnou kamennou stěnu. Opřeli jsme se o ni, zhluboka si oddechli a hřbetem ruky setřeli z čela záplavy ledového potu.

Dlouhou dobu pak nikdo z nás neřekl jediné slovo. I vzdálený ryk pokoutníků nakonec ustal a v okolí se opět rozhostilo ticho. Do prázdná zněl jen tichounký zvuk, jako když někde ukapává voda.

„Co to jen v těch mrchách vyvolává takovou nenávisť?“ optal jsem se dívky.

„Svět světla a ti, co v něm žijí,“ odpověděla ona.

„Nemůžu uvěřit, že by se kódmami vážně spráhli s něčím podobným. I kdyby to pro ně bylo nevímjak výhodné.“

Na to mi dívka nedala žádnou odpověď. Namísto toho mi jen znovu pevně stiskla zápěstí.

„Poslyšte, víte, na co teď myslím?“

„To nevím,“ řekl jsem.

„Na to, jak by bylo krásné, kdybych do toho světa, co vás teď čeká, mohla jít s vámi.“